

Egy másik megfigyelési ügy, s annak utóélete

■ BAYER ZSOLT

1.: *A hír*: A gyanú immár beigazolódott. A rendelkezésre álló dokumentumok, valamint a tanúvallomások és a szakértői vélemények alapján bizonyítást nyert, hogy B. Zsolt vállalkozó a kormányórság és a titkosszolgálat egy-egy tisztjének bevonásával megbízást adott *Szeke- res Imrének*, a Magyar Szocialista Párt frakcióvezetőjének a megfigyelésére. B. Zsolt célja az volt, hogy Szekeres Imréről kompromittáló adatokat gyűjt- sön lejárata céljából, továbbá feltérképezze a frakcióvezető gazdasági és baráti kapcsolatait. A megbízó célja volt továbbá, hogy a Szekeres Imre terhére dokumentáljanak egy korrupciós ügyet.

Megbízó arról is igyekezett adatokat gyűjteni, van-e *Kovács Lászlónak*, az MSZP elnökének szeretője, az illető hölgy egy multinacionális cég magyarországi lobbistája-e, s ennek a kapcsolatnak van-e köze a Budapest Bank feltűnően kedvező körülmények között lezajlott privatizációjához.

A parlamenti bizottság bejelentette, hogy a megfigyelési ügy egyéb vonatkozásait nem tudta érdemben kivizsgálni, ugyanis a további munkához ügyvédségi segítséget kell igénybe venni.

2.: *Első reagálások*: Kovács László (MSZP): „Az gondolom, a történet után teljesen feleslegessé vált minden további magyarázkodás, értékelés. Különösen furcsának tartom az érintettek védekezését, amely szerint B. Zsoltnak semmi köze sincs a Fideszhez. Mindannyian tudjuk, hogy ez nem fedí a valóságot. Ahogy normális demokráciákban elképzelhetetlen lenne az is, hogy a kormányórság, valamint a titkosszolgálat tisztjeit ilyesféle kétes ügyekbe lehetne bevonni. Illetve normális demokráciákban egy ilyen súlyú botrány kirobbanása után azonnal távoznak a posztjáról a titkosszolgálati miniszter, de megkockáztatom, a miniszterelnök is. Nincs demokrácia, amely elviselné vagy akár szemet hunyhatna a felett, hogy az ellenzék egy politikusról bármilyen célból is adatokat gyűjtsenek, operatív eszközökkel. Ez a demokrácia vége...”

Magyar Bálint (SZDSZ): „Most már nem pártpolitikai csatározásról vagy ideológiai szembenállásról van szó. Mindkettőben volt részünk az elmúlt években, de legsötétebb álmainkban sem tudtuk volna elképzelni azt, ami most bekövetkezett. A legnagyobb kormánypárthoz, illetve a kormányhoz közel álló személy megbízást adott egy ellenzéki politikus megfigyelésére. Ehhez kapcsolatai révén felhasználta a kormányórság és – ami még súlyosabb – a titkosszolgálat egy-egy tisztjét. Ezek a tények, és ezeket a tényeket nem lehet mentetni. Szánalmas kibúvó, hogy B. Zsoltnak semmi köze sincs a Fideszhez. Egyrészt tudjuk, hogy ez nem így van, másrészt akkor hogyan lépett kapcsolatba az előbb említett tisztekkel. De egyáltalán: mindenki emlékezhet még, micsoda felhördülés fogadta szavainkat, amelyek szerint *eljöhet még az az idő, amikor telefonbeszélgetéseinket és bizalmas levelezésünket olvashatják a kormány közeli lapok hasábjain**. Nos, ez az idő eljött, itt van. Ebben az országban tíz évvel a rendszerváltás után titkos módszerekkel megfigyeltek egy ellenzéki politikusot, és a megfigyelés szálai a kormánypártokhoz, illetve a titkosszolgálatokhoz vezetnek. Ebbe nem egy miniszternek, ebbe a kormánynak kell belebuknia...”

3.: *Az események utóélete – válogatás az újjel foglalkozó publicisztikákból*

TGM (Magyar Hírlap):

(...) Föltétlenül ki kell mondanunk: az Orbán-kormány morálisan a priori megbukott, még amikor föl sem merült benne ellenzékének titkos (tiltott!!!) megfigyelése. Ugyanis „ezzel az erkölcsi hatalommal és nyilvánvalósággal szembe helyezkedik egy másik hatalom, az isteni törvény. Mert az erkölcsi államhatalomnak mint az öntudatos cselekvés mozgásának ellentéte az erkölcsiség egyszerű és közvetlen lényege; mint valóságos általánosság hatalom az egyéni magáért-való- léttel szemben; s mint valóság- nak általában a belső lényeg még valami más, mint ő” (Hegel: A szellem fenomenológiája, Akadémiai Kiadó, Budapest,

1979, 229. lap). Amit mondandó vagyok tehát, az az összefogás szentsége és elkerülhetlensége, az összefogás a köztársasági hazafiságért, bárkivel és bármivel, osztályharc, baloldal, esesettek fölemelése. Hiszen „túlontúl is igaz, hogy ama huszonöt évszázad óta, hogy fönnállnak a politikai és erkölcsi tudományok, ezek semmit sem tettek az emberiség boldogulásáért; csak arra szolgáltak, hogy az újító tudományok tökéletesedésével párhuzamosan növeljék az emberi gonosz- ságot, csak arra voltak képesek, hogy megörökítsék az ínséget és álnokságot, hogy ugyanazokat a csapásokat hívják életre különböző formákban” (*Fourier*: A négy mozgás és az általános rendeltetések elmélete, Gondolat Kiadó, 1977, 51. lap). *Orbán Viktor* a polgári kormányzás tudományának álorcájában támasztotta föl a legfuzamosabb, legsötétebb diktatúrák csön- dességét. Orbán Viktor politikai közszereplőket figyelt titkosszolgálatával – mert nehogy azt higgye bárki is, hogy nem egykori küzdőtársunk, a mai miniszterelnök áll mindennek középpontjában.

Bródy János (kultúrotthon, nagyterem, Bábolna):

Ha én zászló volnék, soha- sem lobognék...

TGM (Magyar Narancs):

(...) Amit mindig is tudtunk, csak nem volt fogalmunk, erőnk, szándékunk – nem volt elég bátorságunk – kimondani, most eljött közénk magától. Hívunk sem kellett. Egykori haverjaink *belerejszolták** káe- rópai, éhletetlen, parlagi, elke- serítő közéletünkbe ezt a meg- figyelési ügyet.

Am ez az ügy túlnő minde- nen.

Ez az ügy az ország (nép, népesség, nemzet, haza) végnap- jairól szól. Arról, hogy a mindenféle népek által összeszaro- zott szentkorona mögül lesel- kednek miránk, maradék re- publikánusokra, baloldaliakra és zsidókra – előbb leselked- nek, *holnap majd sárga csilla- got ragasztanak a mellünkre, holnapután pedig Dunába lö- nek engem, veled együtt, nyá- jas olvasom...**

Bródy János (Kongresszus Központ):

Ha én zászló volnék, soha- sem lobognék...

Eörsi István (Népszabad- ság):

(...) Az ember mosolyog. Olykor nevet, kacag, hahotázik, röhög. Mióta a „polgárok” nya- kunkra ültek, s kezeikben a diktatúra rég nem látott korbá- csával egyre nyíltabban ösztö- kélnek minket saját „polgári” vallásuk felvételére, azóta az ember egyre ritkábban moso- lyog, nevet, kacag stb.

Mióta kiderült, hogy a tit- kosszolgálat megfigyeli az el- lenzékiet, azóta viszont a *rit- kát* felváltotta a *soha*.

Ebben az országban soha többé nem tud nevetni az ember. Egyvalaki tud csak.

Nem nevetni – röhögni, még *inkább vicsorogni*.

*A miniszterelnök ő.**

A minap megszólalt otthon a telefonom. Reggel, elég korán, s tudom, aki reggel, korán hív engem, az ocsmányságokat fog beszélni. Azt beszélt. Kilátásba helyezte összeverésemet, s at- tól sem zárkózott el, hogy eset- leg megöl, illetve megölet. Ke- délyessé tettek eddig állandó társaim, a névtelenségbe bur- kolózó gyalázkodók. Kedélyes- sé, mert visszaigazolták, min- dennél jobban és pontosabban, hogy többnyire igazam van.

De a kedélyességnek immár vége. Mostantól fogva tudom, hogy minden gyalázkodó tele- fonomat hallgatják. Ő hallgatja. És vicsorog. Sőt, lassan már ő is beszél...

Bródy János (*Koncz Zsuzsa* nappalija):

Ha én zászló volnék, soha- sem lobognék...

Eörsi István (ZDF, interjú- részlet):

(...) A *kommunistáknak egyetlen igazi bűnük volt: hogy ezeket nem irtották ki végleg és gyökerestől...**

Bródy János (a létező összes médiumban):

Ha én zászló volnék, soha- sem lobognék (lassan elkísérik, szegényt)...

4.: *Összegzés*:

Ilyenek vagytok ti, mindan- nyian... (Használatok bátran. Nem kérek jogdíjat.)

A csillaggal jelölt részek az elmúlt években már megjelentek a szerzőktől.